

סוג עניין: 202 סדר דין רגיל

- בעניין :
1. _____ עצאירה
ת.ז. _____
  2. _____ עצאירה
ת.ז. _____
  3. _____ (קטינה)
ת.ז. _____
  4. _____ (קטינה)
ת.ז. _____
  5. _____ (קטין)
ת.ז. _____

התובעים 3-5, קטינים, באמצעות הוריהם
ואפוטרופסיהם הטבעיים התובעים 1-2

כולם מכפר עצירה אל קבליה - נפת שכם

באמצעות ב"כ עו"ד מיכל פינצ'וק (מ.ר. 21600)
ו/או אליהו אברם (מ.ר. 11851)
ו/או הישאם שבאיטה (מ.ר. 17362)
מהמוקד להגנת הפרט
מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל': 02-6283555; פקס: 02-6276317

התובעים

- נ ג ד -

מדינת ישראל - משטרת ישראל
ע"י פרקליטות המדינה - מחוז ירושלים
רח' עוזי חסון 4, ירושלים 94152
טל': 02-6208177; פקס: 02-6252457

הנתבעת

מהות התביעה: נזיקין, נזקי גוף

סכום התביעה: כשיעור סמכות ביהמ"ש

כתב תביעה

1. התובעים, כולם בני משפחה אחת, נפגעו ביום 29.10.93 כתוצאה מהתפרעות אזרחים, ככל הנראה תושבי יצהר שבשומרון (להלן: "המתנחלים") בצומת יצהר-בירן, הכל כפי שיפורט להלן.
2. א. התובע 1, אבי המשפחה, יליד 1958, עבד כנהג ופועל במפעל לשיש במועדים הרלבנטיים לכתב תביעה זה (להלן: "התובע").
ב. התובעת 2, אם המשפחה, ילידת 1969, עקרת בית במקצועה (להלן: "התובעת").
ג. התובעת 3, קטינה, ילידת 1990, בת שלוש ביום האירוע.
ד. התובעת 4, קטינה, ילידת 1991, בת שנתיים ביום האירוע.
ה. התובע 5, קטין, יליד 1993, בן חודשיים ביום האירוע.
התובעים 3-5, תובעים באמצעות הוריהם, התובעים 1 ו-2.
3. הנתבעת, מדינת ישראל - משטרת ישראל, היתה האחראית על חקירת האירוע הנדון, בין היתר באמצעות שלוחיה בתחנת המשטרה גריזים שבנפת שכם.
4. ביום 29.10.93, סמוך לשעה 16:15, נסעו התובעים ברכב מסוג פולקסווגן, מס' רישוי _____ (להלן: "הרכב"). התובע נהג ברכב כשהתובעת יושבת לצידו, התובע 5 בחיקה ובנותיהם הפעוטות 3 ו-4, יושבות מאחור.
5. בני המשפחה נסעו מביתם לשכם לצורך בדיקה רפואית של התובע 5.
בהגיעם לצומת יצהר-בירן, הבחין התובע בשלושה כלי רכב בעלי לוחיות זיהוי ישראליות החוסמים את הכביש.
התובע עצר את רכבו על מנת לאפשר לכלי הרכב לעבור ולפנות את הצומת. לפתע נפתחו דלתות כלי הרכב ומתוכם יצאו כשבעה מתנחלים. תוך שהם צועקים, מקללים ויורים יריות הפחדה באוויר, החלו המתנחלים לידות אבנים לעבר כלי הרכב הפלסטיניים שנעצרו בצומת, בכללם רכבם של התובעים.
6. כתוצאה מידוי האבנים התנפצו החלונות ופנסי הרכב. בהמשך חיבלו המתנחלים במנוע הרכב והוציאו את האוויר מגלגליו.
6. במהלך ההתפרעות נפגע התובע בידו השמאלית מאבן גדולה שהושלכה לעבר החלון הקדמי של הרכב.

7. חרדה אחזה בתובעים אשר היו לכודים ברכבם, ללא יכולת לעשות דבר, אל מול "פוגרום" המתנחלים.
התובעת, אחוזת פחד עמוק, הטילה את צרכיה במקום.
בסופו של דבר הצליחו התובעים 1, 2 ו-5 להימלט מהרכב הנצור אך הפעוטות, התובעות 3 ו-4, נותרו מאחור, לכודות ברכב.
8. התובע שב מיד על עקבותיו על מנת לחלץ את בנותיו הפעוטות שנותרו לכודות ברכב. בשובו למקום האירוע מצא התובע את הפעוטות שוכבות על ריצפת הרכב, שערן ובגדיהן מכוסים בשברי זכוכית, והן אחוזות בעתה. התובע הבחין בשלושת כלי הרכב מסתלקים ממקום האירוע ונכנסים לישוב יצהר, הנמצא בסמוך למקום האירוע.
9. כתוצאה מהאירוע הושבת כליל רכבם של התובעים. ממקום האירוע נסעו התובעים באמצעות רכב נוסף שהיה מעורב באירוע, אך נפגע פחות מרכבם שלהם, לתחנת המשטרה בשכם.
10. בתחנת המשטרה דיווח התובע על אשר אירע לו ולבני משפחתו. השוטרים העבירו את הדיווח למינהל האזרחי ולבקשתם של אלה שב התובע למקום האירוע, שם פגש קצין מהמינהל האזרחי ומסר את עדותו. באותה שעה כבר התקבצו במקום האירוע אנשי משטרה וצבא.
- ע"פ בקשת המשטרה, צילם התובע את רכבו ההרוס ומסר את הצילום למשטרה.
- מצ"ב העתק הצילומים המסומנים א' והמהווים חלק בלתי נפרד מכתב תביעה זה.
11. עם תום מסירת העדות במקום האירוע, התפנה התובע לטפל בנזקיו. התובע פנה לביה"ח אתיחאד בשכם, שם אובחן כסובל מסדק ביד שמאל.
- מצ"ב העתק מסמך רפואי מבית חולים אתיחאד שבשכם, המסומן ב' והמהווה חלק בלתי נפרד מכתב תביעה זה.
12. חקירת האירוע
- כאמור, עוד ביום האירוע, 29.10.93, הגישו התובעים ועמם נפגעים נוספים תלונה לתחנת משטרת ישראל בשכם בגין תקיפתם על ידי חבורת המתנחלים.
- מצ"ב אישור בדבר הגשת תלונה, המסומן ג' והמהווה חלק בלתי נפרד מכתב תביעה זה.
13. ביום 27.1.95 הודיע רס"ל סעדיה, רכז תחנת שכם, לבאת כוח התובעים כי תיק החקירה במקרה הנדון נסגר ביום 22.12.93 מהסיבה - עבריין לא נודע.
- מצ"ב מכתבו של רס"ל סעדיה מיום 27.1.95, המסומן ד' והמהווה חלק בלתי נפרד מכתב תביעה זה.

ב"כ התובעים ביקשה לצלם את חומר החקירה, אך בתאריך 13.9.93 השיב רמ"ח תחנת שכם, רפ"ק רפי לוזון, כי "אין מה לצלם מהתיק!".

מצ"ב מכתבו של רפ"ק לוזון מיום 13.9.95, המסומן ה' והמהווה חלק בלתי נפרד מכתב תביעה זו.

14. א. לאחר התכתבות נוספת נמסר חומר החקירה לב"כ התובעים. עיון בחומר מעלה כי פרט לגביית עדויות הנפגעים ותיעוד נזקי הרכב לא עשתה המשטרה דבר בחקירה.

ב. יתרה מכך, התובע, כמו גם נפגעים נוספים באירוע, ציינו בעדויותיהם כי המתנחלים נמלטו ברכביהם לאחר התקיפה לכיוון היישוב יצהר וכי אחד מבין שלושת הרכבים היה רכב מסוג פורד טרנזיט צהוב. רכב כאמור זוהה סמוך לאחר האירוע ע"י הסמח"ט (ככל הנראה סמח"ט החטיבה המרחבית החולשת על אזור האירוע) ביישוב יצהר. הסמח"ט מסר למשטרת שכם את מספרו של הרכב וציין כי המנוע של הרכב היה חם. למרות זאת לא פעלה המשטרה לאיתור ותחקור בעל הרכב ו/או המחזיק בו.

15. א. הימנעות הנתבעת מלחקור בעניין תלונתם של התובעים מהווה פגיעה חמורה בזכותם של התובעים, כי תלונתם תזכה ליחס רציני, ענייני ובלתי מפלה.

ב. במחדלה זה כשלה והתרשלה הנתבעת במילוי חובותיה כאחראית על בטחון תושבי האזור ורכושם.

ג. במחדלה זה אף הפרה הנתבעת את החובה החקוקה המוטלת על כל רשויות המדינה, ובכלל זה משטרת ישראל, להגן על כבודו וגופו של כל אדם באשר הוא אדם - חובה לפי סעיפים 4 ו-11 לחוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו.

16. א. הימנעות הנתבעת מלחקור את האירוע מנעה את בירור העובדות הרלבנטיות וגרמה לחוסר ודאות לגבי זהות המתנחלים המעורבים. בכך נגרם נזק ראייתי, השולל מהתובעים את האפשרות לבקש סעד על העוול שנגרם להם מהמתנחלים שתקפו אותם. התובעים יטענו כי הנתבעת חבה כלפיהם בגין נזק ראייתי זה.

ב. הנזק הראייתי שנגרם לתובעים ניתן לשומה: גובהו כגובה הנזקים הישירים של התובעים, ככול שהנזק הראייתי מונע מהתובעים להיפרע בגין נזקים אלה מהמעוולים הישירים.

17. נזקי התובעים

בעקבות האירוע הושבת כליל רכבם של התובעים ולתובע לא נותר אלא לנסות ולמכור חלקים בודדים ממנו הניתנים לשימוש. הפסדי התובע בגין כך מסתכמים בכ-3,000 ד"ר.

18. כאמור, אובחן התובע כסובל מסדק בידו השמאלית. עקב כך נאלץ התובע לחבוש גבס על ידו הפגועה במשך כ-45 יום.

במהלך תקופה זו ולאחריה סבל התובע ממגבלות קשות בתפקודו היומיומי והוא נזקק לסיועה של אשתו בביצוע פעולות פשוטות כגון רחצה, הלבשה ועוד.

19. א. עובר לאירוע עבד התובע כנהג ופועל במפעל לעבודות שיש בכפר סבא והשתכר כ-4,300 ש"ח לחודש.

ב. בעקבות האירוע ובשל הפגיעה בידו השמאלית חדל התובע מלעבוד כפועל במפעל השיש, עבודה הכרוכה במאמץ פיזי ומצריכה שימוש בשתי ידיים. כמו כן, היות ורכבו נהרס כליל, לא יכול היה התובע להמשיך ולעבוד בהסעת עובדים.

20. רק בנס לא נגרם נזק פיזי ליתר התובעים. עם זאת הותיר האירוע הקשה את חותמו על נפשם של המעורבים ובמיוחד על נפשו הצעירה של הפעוטות, התובעות 3-4, אשר כאמור נותרו לבדן, לכודות ברכב, מספר דקות, כאשר המתנחלים המשיכו בהריסת הרכב בו ישבו. התובעות 4 ו-5 סבלו משך תקופה ארוכה מבעיות שינה והתקפי חרדה שהתבטאו בחוסר שקט, עצבנות ובכי.

21. במהלך האירוע הקשה היו התובעים חסרי אונים אל מול התפרצותם האלימה של המתנחלים. לתחושת הפחד וחוסר האונים שחשו במהלך האירוע התוספו בשלב מאוחר יותר - משנודע כי בפועל לא בוצעה כל חקירה בעקבות תלונתם - תחושות זעם והשפלה, בגינם זכאים התובעים לפיצוי ראוי.

22. נזקי התובעים בגינם על הנתבעת לפצותם הינם כדלקמן:

א. נזק מיוחד

1. נזק רכוש 21,000 ש"ח

2. הפסד השתכרות בעבר לתובע מס' 1 20,000 ש"ח

ב. נזק כללי

נזק לא ממוני לתובעים 1-5

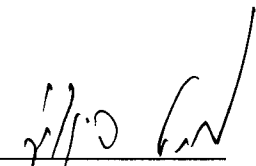
23. בית המשפט הנכבד מתבקש להפעיל את סמכותו מכוח תקנה 127 לתקנות סדר הדין האזרחי, ולפטור את התובעים מהחובה לצרף תעודות רפואיות על מנת להוכיח את נזקייהם הרפואיים, זאת היות ואין התובעים טוענים לנכות צמיחה פיזית או נפשית בגין האירוע.

24. כל הטענות בכתב התביעה נטענות באופן חילופי או משלים, הכל לפי העניין והקשרם של הדברים.

25. לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה.

26. אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעת לדין ולחייבה לשלם את מלוא נזקיהם של התובעים בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום הגשת התביעה ועד לתשלום בפועל בצירוף הוצאות משפט.

ירושלים, היום 9 לחודש מרץ, 1999.

מיכל פינצ'וק, עו"ד
ב"כ התובעים

(ת.ש. 7137, מ"מ 22330)